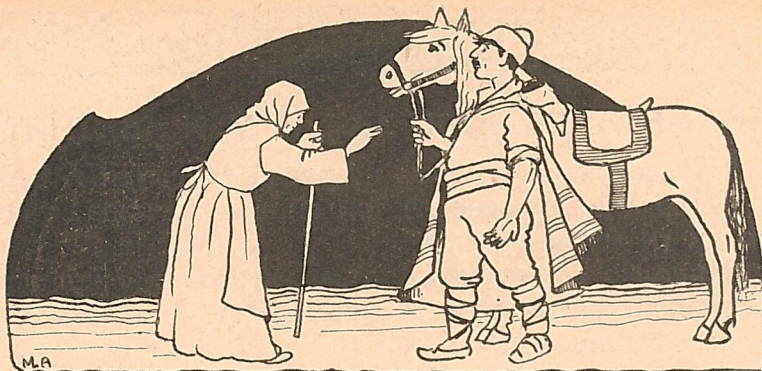

МАЙКА И СИНЪ

Мъгли ли се носятъ,
вѣтъръ ли лудува,
та клони люлѣе
и ниви вълнува?

Нито ми е вѣтъръ,
нито мъгла сива —
младъ юнакъ препуска
коня шарколия.

Прахове се дигатъ,
облакъ страховити,
и отхвъркватъ буйно
искри подъ копита.

Язди юнакъ Велко
като вѣтъръ волень,
тайно се усмихва,
радостень, доволенъ.

Ето вече слѣзе
долу къмъ селото
и калпака кривна
гордо надъ челото.

Тамо где се плиска
буйната рѣчица,
тихичко си хлопа
малка воденица.

Предъ вратитѣ вехти
стара майка чака —
чедо да прегърне,
сина си юнака.

И си мисли майка:
— Много се измина,
мъничко остана.
ще ли видя сина?

Още не изрече
тия сладки думи,
ей го че препуска
по широки друми.

Радостень и веселъ
отъ далечъ я зърна
и отъ коня слѣзе,
майка си прегърна.

Па ѝ дума кротко:
— Ти да видишъ само,
какъвъ даръ ти нося
отъ чужбина, мамо!

Отговаря майка:
— Тоя даръ ми стига
здравъ да ми се върнешъ,
сине, отъ чужбина!

Емануилъ п. Димитровъ